

Antióchiai Szent Ignác püspök és vértanú

Bevezetés

Szent Ignác püspökről és vértanúról emlékeznek meg a mai nap a liturgia. Ignác második utódként vezette az Antióchiai egyházat. A vadállatokkal való küzdelemre ítélve, Rómába vitték, ahol Traianus császár alatt 107-ben nyerte el a vértanúság dicsőséges koszorúját. Útközben hét levelet írt a különböző egyházakhoz. Gyönyörű sorokat ír Krisztusról, az Egyházzal és a keresztény élet szépségeiről, és buzdítja őket a hitben való állhatatosságra. Bár csak mi is buzdulnánk életpéldáján hitünkben való állhatatosságban.

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Evangélium után

Antióchiai Szent Ignác, rómaiaknak írt leveléből idézek. „Szíriától egészen Rómáig vadakkal van küzdelmem, szárazon és vízen. Éjjel-nappal tíz leopárd rabságában vagyok; ezek az engem őrző szakasz katonái. Ha jól teszek velük, annál gonoszabbak. ... Jöjjön rám bármi: tűz, kereszt, bestiák hada, szétdarabolás, szétmarcangolás, csontjaim megtörése, tagjaim levágása, az egész test összezúzása, az ördög minden vad kínzása: csak eljussak Jézus Krisztushoz!”

Egy másik részletet is ugyanezen levélből.

Minden egyháznak írok, és mindnyájatoknak meghagyom, hogy szívesen meghalok Istenért, ha ti meg nem akadályozzátok. Kérlek benneteket, hogy ne gyakoroljatok velem alkalmatlan jótéteményt. Engedjétek, hadd legyek vadállatok prédája, mert ez által juthatok Istenhez. Isten búzája vagyok én, és kell, hogy megőröljenek a vadállatok fogai, és így Krisztus tiszta kenyérének bizonyuljak.

A búzaszem, ha földbe esik, elhal, és bő termést hoz. Hallottuk a mai evangéliumi szakaszban. Szent Ignác elhalt, és bő termést hozott.

Olyan bő termést, virágzó egyházat, Közel-, Közép-Keleten egészen Indiáig, amelyet állandóan üldözték, híveit gyilkolták mind a mai napig, de még ma is él, ott vannak szórvány kereszténységként, és evangéliumi kovászként és sóként.

Imádkozzunk értük.

F. F.